

ABSTRACT

The purposes of this research were to examine the influences of family and peers on amphetamine use behaviors, and to identify variables, which determined amphetamine use behavior among adolescence. Four objectives were examined in the sets of two. Each for quantitative and qualitative study respectively. The sample consisted of 413-amphetamine use adolescent from Central Juvenile Bangkok Observation and Protection Center, and 397 non-amphetamine use from congestion communities. The instruments were family and peers questionnaires and social variable and social skill tests. Path analysis indicated that peer deviant behavior and family conflict had positive effect on amphetamine use behavior, whereas parental monitoring and family involvement had negative effect on amphetamine use behavior. After rearranging the path, the model fitted the data well accounted for 50% of the variance in amphetamine use behaviors.

To satisfy the second objective for finding the important factors involved in amphetamine use, logistic regression was used to identify the variables. Based upon the logit model, the regression coefficients indicated that peer deviant behavior was the most influent factor. Utilizing Bayesian Information Criterion (BIC) and the regression coefficients, the positively influential variables on amphetamine use ranking from high to low could be opportunity in exposing to amphetamine use, attitude in amphetamine, and family conflict respectively. Negatively influential factors for amphetamine use interpreting in the same fashion were emotional sensitivity, social attachment, acceptable-social activities, and social expressivity, respectively. The logit model in term of natural logarithm scale obtained in this study was tested for fitness and was accounted for accuracy of 92.67% of variance.

Qualitative study using method of in-depth interview has been carried out. Five factors were identified being involved with amphetamine use. These factors were associated with family, school, community, peer, and one's self. These factors had relationship and were being connected among them. The findings also showed that amphetamine use behaviors in adolescent were similar to those from the quantitative study in this research.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์หลัก 4 ข้อโดย 2 ข้อแรกใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ และสองข้อหลังใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อตรวจสอบอิทธิพลของครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่มีประวัติการใช้ยาบ้า จากสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางจำนวน 413 คน และนักเรียนที่ไม่ใช้สารเสพติดและนักเรียนที่ไม่ใช้สารเสพติดในโรงเรียนมัธยมที่อยู่ในชุมชนแออัดจำนวน 397 คน โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับครอบครัวและกลุ่มเพื่อน การวิเคราะห์เส้นทางชี้ให้เห็นว่า การคบเพื่อนเกร่ ส่งผลต่อการติดยาเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนมากที่สุด รองลงมาคือ ความขัดแย้งในครอบครัว และพบว่าการควบคุมดูแลของบิดามารดาและการมีส่วนร่วมในครอบครัวส่งผลทางลบต่อพฤติกรรมการเสพยาบ้าในวัยรุ่น นอกจากนี้ผลการทดสอบโมเดลพบว่าแบบจำลองตามสมมติฐานยังไม่มี ความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อทำการปรับแก้โดยเพิ่มอิทธิพลของความขัดแย้งในครอบครัวไปยังการคบเพื่อนเกร่พบว่า แบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์คิดเป็นร้อยละ 50ของความแปรปรวน

นอกจากนี้ วัตถุประสงค์อีกประการหนึ่งคือ เพื่อค้นหาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ด้วยวิธีการวิเคราะห์สมการถดถอยโลจิสติก ผลจากการวิเคราะห์ได้สมการพยากรณ์ในสเกลโลจิต (Logit Scale) พบว่า ในการเพิ่มของตัวแปรไปหนึ่งหน่วย การคบเพื่อนเกร่มีความเกี่ยวข้องเชิงบวกกับการเสพยาบ้าสูงที่สุด รองลงมาคือ โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า ความขัดแย้งในครอบครัว โดยเรียงตามเกณฑ์ประเมิน BIC (Bayesian Information Criterion) และสัมประสิทธิ์ความถดถอย ส่วนตัวแปรเชิงลบเรียงตามลำดับด้วยวิธีการเดียวกัน คือ ความไวในการรับรู้อารมณ์ผู้อื่น ความผูกพันกับสังคม การมีกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และการแสดงออกทางสังคม ตามลำดับ จากค่าสัมประสิทธิ์ทั้งหมดดังกล่าว สามารถสร้างสมการถดถอยโลจิสติกที่พยากรณ์การเสพยาบ้าของเยาวชนโดยสมการถดถอยโลจิสติกที่ได้นี้สามารถพยากรณ์การติดยาบ้าของเยาวชนได้ถูกต้องโดยรวมร้อยละ 92.67

ผลการศึกษาในเพื่อศึกษาตัวแปรของการเสพยาบ้าจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) นั้นพบว่าปัจจัยที่อาจเป็นสาเหตุของการเสพยาบ้านั้นมีอยู่ทุกกลุ่มใหญ่ด้วยกันคือ ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านโรงเรียน ปัจจัยด้านชุมชนและปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อนและตัวเด็กเอง ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ เกี่ยวพันส่งผลกระทบต่อกันและกัน อีกทั้งยังเป็นปัจจัยเสริมซึ่งกันและกันอีกด้วย ส่วนพฤติกรรมการเสพยาบ้าของวัยรุ่นสอดคล้องกับตัวแปรที่ได้ผลในการศึกษาเชิงปริมาณ